

A photograph of a man from the back, shirtless, with his arms crossed over his shoulders. He is wearing blue jeans. The background is dark and textured.

Lucia Sasková
autorka bestselleru

Zlatokopka

Nebezpečná

Lucia Sasková

Nebezpečná

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy a udalosti sú dielom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © Lucia Sasková 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Artem Furman – Fotolia.com
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1802-9

I

Práve som sa chystala vojsť do vane plnej vody s voňavou vanilkovou penou, keď mi zazvonil mobil. Blikala na ňom fotka Peťovej mamy.

„Dobrý,“ pozdravila som ju veselo. Odpoveďou bolo ticho. „Haló, počujete ma? Halóóóó?!“ Asi ma zasa vyťukala omylom, s mobilom strčeným v kabáte alebo kabelke, stávalo sa jej to celkom často. Už-už som chcela zložiť, keď som začula bolestné vzlyky. „Ste tam?“ spýtala som sa opatrne.

„Peťko...“ Ledva vyslovila synovo meno. V tej chvíli mi v hrdle narástla hrča. Bola som si istá, že sa niečo prihodilo. Niečo zlé, niečo horšie než zlé, niečo najhoršie...

„Čo sa stalo?“ Vzlyky. „Počujete ma?“ spýtala som sa tichším hlasom. Zachvátila ma panika.

„On... On je mŕtvy... Zomrel...“

„Prosím? Toto je veľmi hlúpy žart, o čom to hovoríte?“

„Bol na motorke... Auto mu nedalo prednosť...“

V hlave sa mi pomaly začínali vynárať súvislosti. Vedela som, že sa šiel voziť so svojimi adrenalínovými partákmi. Ale Peťo vždy jazdil opatrne, nemohla som uveriť, že mal nehodu.

„Kde ste?“

„V aute, práve sme ho boli identifikovať...“ Potom už nebola schopná povedať nič. Počula som, ako jej Peťov otec berie telefón.

„Zavoláme ti neskôr,“ povedal zlyhávajúcim hlasom a zložil.

On, chlap ako hora, ktorý sa ustavične smial. Spolu so ženou boli pre mňa vzorom dokonalého manželstva.

///

Na pohreb som sa vybrala inkognito. Stála som obďaleč a nevnímala hustý, silný lejak. Nikomu z pozostalých som sa nedokázala pozrieť do očí.

Dážď rýchlo zahnal všetkých na kar v neďalekej luxusnej reštaurácii. Ja som však ostala. Mala som obuté vysoké lesklé čierne lodičky, ktoré som si kupovala s ním. V saténových nohaviaciach a jednoduchom čiernom tričku mi bolo teplo, hoci bol ešte len apríl. Lialo ako z krhly, no mne to bolo jedno. Stála som tam ponorená v myšlienkach, vo vlastnom svete, a civela na hrobárov, ktorí mlčky vykonávali svoju prácu. Keby ma tam nevideli postávať, určite by si šťavnato zanáďovali. Kvôli mne sa však držali na uzde. Bolo to od nich pekné. Najviac ma šťvalo, že všetci odišli. Stačila im necelá hodina, aby sa s Peťom rozlúčili? Len hodina? Tak málo si ho vážili? Vyzula som si lodičky a len v pančuchách som stála na mokrej, blatistej zemi. Cítila som, ako mi k nohám preniká vlhko a chlad, ale aj to mi bolo ukradnuté. Nezaslúžil si, aby som odišla už po hodine. Hneď oproti, pod husťou lipou, bola lavička. Sadla som si na ňu a čakala, kým hrobári skončia. Zapálila som si. Keby ma Peťo videl... Neznášal to. Prestala som fajčiť, keď som s ním začala chodiť, lebo sa mu to nepáčilo a ja som bola zalúbená. A teraz, po niekoľkých rokoch – ani som si nevedela spomenúť, po kol'kých, som tam, kde som bola, škatuľka denne. Už tu so mnou nie je. Už o tom nemôže rozhodovať, už mi to nemá ako zakázať. A tak som si odpaľovala jednu od druhej. Keďže som celé dni nič nejedla, bolo mi z cigariet zle. Nemal to robiť. Nemal ísť nikam. Nasadila som si na nos slnečné okuliare, zapálila ďalšiu cigaretu a rozplakala sa. Mala som výčitky svedomia, že počas pohrebu všetci ronili slzy, iba ja nie. Plakala som hodinu, dve, tri... Až do zotmenia. Aj pršať prestalo. Hrob bol dokončený, obsypaný vencami a kyticami.

///

„Slečna?“ Spozna tmavého okuliarového rámu som vo svetle pouličnej lampy uvidela dva rovnaké páry nevkusných topánok.

„Áno?“ Zdvihla som hlavu a cez polarizačný filter skiel pozrela na mestského policajta a jeho dôležito sa tváriaceho kolegu.

„Ste v poriadku?“

„Jasné.“ Usmiala som sa naňho takmer prirodzene.

„Čo tu robíte?“

„Som na pohrebe.“

„Viete, koľko je hodín?“

„Ani nie, tri?“

„Je pol jedenástej. Takto neskoro tu už nemáte čo hľadať.“

„Dobre.“ Vstala som z lavičky a chcela odísť.

„Počkajte. Kde bývate? Zvezieme vás.“

„Kúsok odtiaľto, netreba, ste zlatý, ďakujem.“

Ten kúsok mi trval asi hodinu. Šla som bosá, lodičky, hoci som ich mala obuté už niekoľkokrát, ma príšerne tlačili. Našťastie som nestretla nikoho známeho.

Zabuchla som za sebou dvere, lodičky hodila do kúta nášho prenajatého dvojizbového bytu na kraji mesta a sadla si na zem vedľa nich. Oprela som sa chrbtom o stenu a chcela si zapáliť ďalšiu cigaretu, ale zapalovač zrejme ostal na lavičke. Tak som iba nepohnuto sedela a hľadela si na špinavé prsty na nohách. Cestou domov sa mi tenké pančuchy úplne predrali.

Prešlo zopár hodín. Keď ma už tlačil zadok od kamennej dlažby, usúdila som, že by som sa mala umyť. Vošla som do kúpeľne a otočila kohútikmi nad vaňou. Vyzliekla som sa a pozrela do zrkadla – rozmazaný mejkap, mokré vlasy. Už som vyzerala aj lepšie. Napumpovala som si do rúk tekuté mydlo a snažila sa zmyť zvyšky šminiek. Štípalo ma v očiach a išlo to ťažko. Drhla som si tvár zas a znova, kým nebola čistá a vaňa takmer plná. Keď mi horúca voda zaplavila telo, zrak mi padol do rohu kúpeľne, v ktorom bol prepchatý kôš na bielizeň a Peťove ponožky s boxerkami. V ten večer som ich hodila do koša – odpadkového. Prepáč, pomyslela som si. Prepáč mi, že som bola na teba

naštvaná, že som ťa nepresvedčila, aby si nikam nechodil. Nebola som až taká dobrá priateľka, aby som ťa udržala doma...

///

Telefón som mávala vypnutý. Aj tak mi nikto nevolal ani nepísal. Nikoho netrápilo, ako mi je, ako to celé prežívam. Nikto netušil, ako sa cítim, ako zvládam, že už nemám pri sebe nikoho, kto by ma držal nad vodou. Kto by ma trpezlivo počúval, pripomínal by mi pravidelné sedenia u psychologičky, dohliadal, aby som brala lieky načas a aby som nepremýšľala nad tým, čo sa stane, keď si ich dám všetky naraz. Peťo tu bol pre mňa dvadsaťštyri hodín denne, na plný úväzok. Pomohol mi odísť od rodičov, ktorí vo mne vidia čiernu ovcu, dal môjmu životu zmysel. Zamestnával ma tak, že som nestíhala myslieť. Nielen na hlúposti, ja som nemyslela vôbec a vďaka tomu som prežívala spokojné a pokojné obdobie. Tie zlaté časy sú nenávratne preč. Zvieralo mi vnútro. Asi preto, že som si naplno uvedomila, o čo som prišla. Začala som byť hysterická. Zapla som telefón a vytukala meno. Martin zdvihol okamžite.

„Ahoj. Skúšal som ti volať. Chcel som sa spýtať, či si okej, ale tuším nie si.“

„Nemohol by si prísť, prosím ťa?“ vytisla som zo seba medzi nádychom a výdychom.

„Jasné, si doma?“

„Áno.“ Zložila som. Maťo bol kamarát, náš spoločný. Bol trochu zvláštny, ale momentálne jediný človek, ktorého som chcela vidieť.

Zopár ťahmi som si urobila mejkap, zamaskovala kruhy pod očami. Dramaticky rozmazaná riasenka mala niečo do seba, nechala som ju tak. Z chladničky som vytiahla fľašu vodky. Pripomenula mi Peťu, dal ju tam on, ale nikdy sa jej ani nedotkol. Pri spomienke naňho mi sčerveneli oči od potláčaných sĺz. Príde Maťo. To je dobrý dôvod otvoriť ju. Naliala som si dvoch panákov, ďalších asi troch som vyliala do výlevky, nech to vyzerá, že som toho vypila naozaj dost. Zapálila som si cigaretu, odomkla

a odchýlila vchodové dvere, aby som nemusela vstávať, a zložila som sa na dlážku. Bol neskorý večer a ja som presne vedela, kedy nastúpil do výťahu. Nepremýšľala som nad tým, čo robím, jednoducho som konala. Prvé poschodie, druhé, tretie, štvrté, a už som cez odchýlené dvere uvidela svetlo z výťahu.

„Panebože.“

Keď na mňa pozrel a ja som pozrela naňho, spustila som silný plač. Slzy mi však z očí netiekli. Posadil sa ku mne a silno ma objal, ťažko hľadajúc slová. Jeho náručie bolo balzamom na moju dušu.

„Chýba mi. Tak strašne mi chýba.“ Pozrela som mu do očí. Pohladal ma po vlasoch. Odpálila som si od konca cigarety ďalšiu. „Je to nespravodlivé.“ Napila som sa priamo z fľaše.

Mlčky prikývol. „Nepáči sa mi, v akom stave si. Potrebuješ pomoc.“

„Nepotrebujem žiadnu pomoc!“ oborila som sa naňho. Moje správanie nás oboch prekvapilo, nemala som vo zvyku zvyšovať hlas.

„Psst, nekrič, prosím ťa.“

„Je mi to jedno, nech to všetci počujú,“ vyhlásila som, no už tichšie. „Kto by už len mne pomohol. Keby tu bol Peťo, necítila by som sa tak mizerne. Keby tu bol, tak by sme nesedeli na zemi, nepili by sme vodku rovno z fľaše a ty by si ma neobjímal!“ Pokrútila som neveriacky hlavou. Maťo mlčal. Vedel, že mám pravdu. „Pretiahni ma, prosím ťa,“ dodala som z ničoho nič, ako bodku za svojím monológom.

„Prosím?“

„Ja ťa prosím...“ Čo to hovorím? Alkohol ma mení na šľapku?

„Ja... ja nemôžem, zbláznila si sa?“

„Ty si to predsa vždy chcel, nie?“ šepala som a pritísila sa k nemu.

„Odkiaľ to berieš?“

„Neviem. Nechceš ma?“ Pozrela som naňho zúfalo. Možno sa zľutuje. Na viac som sa nezmohla.

„Nemôžem!“ Pohoršene na mňa pozrel.

„Čoho sa bojíš?“ Opäť ma zachvátila panika a hystéria. Jeho odmietnutie bolo pre mňa totálne ponižujúce. Cítila som sa ako nejaká zúfalá chudera. Vlastne... som ňou aj bola. Bola som na dne, neostala mi ani štipka sebaúcty.

„Spamätaj sa, prosím ťa. Ja viem, že ti je ťažko, ale to neznamená, že teraz budeme robiť hlúposti, jasné?“ Znovu ma pohladkal po vlasoch.

„Tak choď preč,“ hlesla som.

„Určite?“

Rozhodne som prikývla. Zdvihli sme sa a prešli ku dverám. Rozpačito ma pozdravil a ja som za ním zatvorila, hneď ako prekročil prah. Výťah si neprivolal. Vedela som, že tam stále stojí. Po chvíli zaklopal...

///

„Ďakujem,“ povedala som mu a on pokojne odišiel. Odjakživa som od milovania čakala veľa. Odjakživa to pre mňa bolo niečo vzácne, výnimočné. Niečo, čo sa stáva zásadne z lásky. Sex bol čerešničkou na trojposchodovej torte upečenej z citov, náklonnosti a dokonalého porozumenia dvoch ľudí. Čo to robím? Takéto správanie som doteraz ostro odsudzovala, krútila nad ním hlavou a vravela si, že ja by som to nedokázala. Čakala som od toho viac. Naivne som si myslela, že sa milepší nálada, že sa niečo zmení. Ale nie. Opäť som ostala sama ako prst. Akoby sa medzi nami nič nestalo. Pozbierala som zo zeme cigarety, fľašu a pohár od vodky. Ten sa mi vzápätí vyšmykol z ruky a rozbil sa na tvrdej dlažbe. „Doriti.“ Vedela som, že nie som v dobrom stave a takéto drobné nepríjemnosti ma dostávajú do zvláštneho duševného rozpoloženia. Moja psychologička sa mi už zrejme pokúšala dovolať. Nemala som najmenšiu chuť s ňou hovoriť, vysvetľovať, riešiť. Nikam to nevedlo, skúšala som to už miliónkrát. A pritom som mala pocit, že mi aj tak vôbec nerozumie.

///

Pozbierala som črepy z rozbitého pohára. Jeden som chytila tak nešťastne, že mi prerezal dlaň. Bol ostrý ako žiletka. Hm... žiletka, prebleslo mi myslou a krvácajúcou rukou som si tým istým črepom váhavo prešla po zápästí. Ostal mi na ňom škrabane. Nie však taký hlboký, ako som si predstavovala. Ruky sa mi roztriasli, slzy mi zahmlili zrak, srdce sa rozbúšilo a adrenalin nebezpečne stúpol. Zhlboka som sa nadýchlá, ostrou hranou zatlačila silnejšie a pocítila páľčivú bolesť, ktorá mi vystrelila až niekam do ramena. Potom stačilo rovnako silno potiahnuť – hlavne rýchlo, nech to mám čo najskôr za sebou. Bolesť ma donútila uvoľniť zatátú päsť, a vzápätí sa mi z ruky vyvalil silný prúd krvi a stekal na dlážku. Bože, krv! Veľa krvi! Ja predsa neznášam krv! Prestávala som vnímať bolesť... Zakrútil sa so mnou svet a ja som sa zosypala na zem. Ostala som ležať a cítila som, že strácam vedomie. Stihla som ešte siahnuť po telefóne a popamäti vyťukať posledné volané číslo.

„Asi by si sa mal vrátiť...“ z posledných síl som šepala do telefónu.

Počula som, ako sa ma Maťo niečo pýta, kričí, mlčí a opäť niečo hovorí. Nerozumela som však už ničomu. V hlave mi hučalo a pulzovalo. Zmietala som sa medzi túžbou po záchrane a po rýchlej smrti. Nevedela som, čo si mám želať viac. Odrazu sa tma pred mojimi očami zmenila na silné svetlo. Žeby ten preslávený tunel naozaj jestvoval? Vtom som začula Maťov hlas...

///

Nemám najmenšiu predstavu, koľko času prešlo. Keď som precitla, cítila som sa biedne. Pokúsila som sa otvoriť oči, no vzápätí som ich musela opäť zavrieť. Umelé svetlo mi svietilo priamo do tváre a ktosi ma štípal na lícach a fackal.

„Počujete ma, slečna? Otvorte oči.“ Chtiac-nechtiac som ich musela rozlepiť, už sa to ďalej naozaj nedalo vydržať. „No výborne. Vidíte, že to ide.“ Zaostrovala som okolo seba. „Hned som späť.“ Silnejšia žena v modrej plátennej blúze sa na mňa usmiala a vyšla z malej, zjavne nemocničnej izby. Pokúsila som

sa pohnúť, zaboleli ma však obe ruky. Lavé zápästie som mala pevne a nahrubo obviazané a v pravej ruke som mala zavedenú infúziu, ktorá pri každom pohybe neuveriteľne bodala. Vonku bolo svetlo a do izby prenikal pouličný ruch. Je ráno?

Sestrička sa vrátila s blondínou v stredných rokoch so stetoskopom na krku.

„Dobrý deň prajem,“ pristúpila ku mne pozitívne naladená lekáarka. Nečakala na môj pozdrav a pokračovala: „Ako sa cítite? Nekrúti sa vám hlava? Nie je vám zle od žalúdka? Sledujte môj prst, prosím.“ Bola rýchla, precízna a nepochybne vedela, čo robí. Očakávala som otázky, čo sa stalo, prečo som to urobila, ale nijaké neprichádzali a mne sa uľavilo. Odrazu som sa cítila dobre. Príliš dobre na to, aby som niekomu niečo vysvetľovala. Bola to predsa nehoda. Pohár spadol na zem, ja som sa nešťastne pošmykla a pri páde sa mi jeden z črepov zapichol do ruky. Nemôžem za to!

///

„Dúfam, že nerátaš s tým, že toto ti niekto uverí.“ Martina moja historka očividne nepresvedčila.

„O čom to hovoríš? Hádam si nemyslíš, že ja, čo mám problém zvládnuť odber krvi, by som bola schopná urobiť si to schválne?“

„Keď si mi volala, bola si pokojná.“

„Prepáč, že som ťa otravovala.“ Odvrátila som od neho zrak.

„Nejde o to, len sa mi to jednoducho nezdá.“

„Som ti vďačná, že si prišiel a že si ma zachránil. Keby nebolo teba, bohvie, ako by to dopadlo.“

Zo všetkých síl som sa snažila usmiať, no v mojom vnútri sa dialo niečo úplne iné. Potrebovala som, aby ma objal a poľutoval. Aby niekto konečne počul môj výkrik do tmy, do prázdna, ktoré pohltilo moje ja. Hrdosť mi však nedovoľovala dať najavo akékoľvek city či pocity. Ja som bola vždy tá, ktorá radila ostatným, mne neporadil nikto. Mňa mali všetci radi. Akurát vlastná rodina ma nenávidela, pretože som nebola dokonalá a ani som

nevedela dokonalosť predstierať. Na rozdiel od mojej nevlastnej sestry Bey, ktorá si dokázala vy dobyť rešpekt aj náklonnosť celej rodiny. Jej celoživotným poslaním bolo manipulátorstvo a mňa vedela pred ostatnými vykresliť veľmi... no, povedzme, že svojsky. Klobúk dolu, išlo jej to vynikajúco. Nedokončila som vysokú školu. Nemala som ambície študovať, lebo ma v tom nikto nepodporoval. Sestra mi od malička sugerovala, že som obyčajná nula. Mama nad mojim štúdiom len mávla rukou, pri prvých problémoch mi namiesto povzbudenia povedala, že s tým rákala. Rovnako ako moja dokonalá sestra, inžinierka ekonomie. Ustavične si ťažkala, že musí žiť v jednej domácnosti s nulou, ktorá nie je schopná ani nájsť si poriadneho chlapa. Všetko zlé však bolo aj na niečo dobré. Práve Bea ma naučila Petra milovať. Nikdy ho nevidela, nikdy som ich nezoznámila, ale vždy sa o ňom vyjadrovala ako o nímandovi, ktorý sa o mňa nebude schopný postarať. Ale pre mňa bol Peter chlapom, ktorý sa o mňa staral najlepšie zo všetkých. Beine urážky som odjakživa znášala ťažko a myslím, že ona to veľmi dobre vedela. A tak sa do mňa stále navážala a ja som si čoraz väčšmi zúfala. Peťo vstúpil do môjho života práve včas. Keď už bola situácia neúnosná, ponúkol mi, aby sme spolu začali bývať. Bez váhania som si zbalila kufre a nastáhovala sa s ním do podnájmu, ktorý som sama vybrala. Útulný bytík s maličkou spálňou a obývačkou prepojenou s kuchyňou. Bol pekne, vkusne a príjemne zariadený. Bola som šťastná. Osamostatnila som sa a naučila sa starať sama o seba. Vedela som, že k našim sa už nebudem musieť nikdy vrátiť. Peťovi som stihla ukázať svoje pravé ja. Ten malý krásny byt som milovala. Bol pre mňa vyslobodením z klietky z mačacieho zlata. Aj keď... svojím odchodom som vlastne spravila Beáte službu. Konečne zvíťazila. Jej nevlastná sestra, ktorú musela za každú cenu zatieniť a pred všetkými znemožniť, sa jej vystúpila z cesty.

///

Nebola som si istá, či mi Martin uveril. Myslím však, že o mojich stavoch a ambulatnej liečbe u psychológa, ktorého som vyhládala z vlastnej iniciatívy, vedel. Asi mu o nich povedal Peter.

„Celý včerajší večer bol tak trochu mimo...“

„Lutuješ to?“ spýtala som sa prekvapene.

„Nie, ale nemal som ťa nechávať samu.“

„Ved' som ťa vyhodila.“ Sklopila som zrak. Cítila som sa trápne.

„Nevadí, mal som vedieť, že nie si v poriadku.“

„Lutuješ to, pokojne sa priznaj.“

„O čo ti ide?“ Pozrel na mňa nechápavo.

Len som mávla rukou a uhla pohľadom.

Zmenil tému. „Ako ti je?“

„Super.“ Usmiala som sa naňho. V skutočnosti mi bolo mizerne. Bola som smädná, boleli ma ruky a húpala som, či je fajn, že som to prežila, alebo som radšej nikomu nemala volať. Martin nestihol povedať nič, lebo v tej chvíli sa otvorili dvere.

„Konečne sme ťa našli. Čo si to porobila? Ako to vyzeráš?“ Mama sa prirútila k posteli a postavila sa zadkom priamo pred Martina, ktorý sedel na stoličke. Akoby bol neviditeľný. Za ňou pricupkala Bea, znudene ťukajúc do mobilu. „Nič mi na to nepovieš?“ dožadovala sa mama odpovede.

„Mami, bola to nehoda.“

„Tak to dúfam!“ Pohoršene sa obzerala okolo seba. „Bože, čo to máš za izbu? To ti nevedia poriadne vyvetrať? Na chodbe sme videli samé staré rašple, čo je to tu za úroveň?“ Zazrela na Martina, ktorý sa zdvihol na odchod.

„Idem, vrátim sa neskôr, keby si niečo potrebovala, volaj.“

„Ďakujem.“ Nemala som mu ako naznačiť, aby neodchádzal. Aby mi bol oporou. Aspoň akou-takou.

„Nič nepotrebuje, už sme tu my!“ vyštekla naňho mama.

„To vidím,“ odvrkol jej a zabuchol za sebou dvere.

„To čo si zasa zbalila?“ prevrátila oči Bea.

„Nemuseli ste chodiť,“ snažila som sa o pokojný tón.

„Nemuseli sme chodiť?“ nechápavo na mňa pozrela mama.

„Nevideli sme sa vyše roka.“

„A či a je to chyba?“

„Neviem, načo sme sem chodili, ty chudera nevďačná,“ osopila sa na mňa Bea. „Môžeš byť rada, že sme sa sem trieskali cez celé mesto. Nikoho iného nemáš, uvedomuješ si to vôbec? Týmto štýlom raz ostaneš na ulici ako prašivý pes. Lebo si nikoho a nič nevieš vážiť. Potom ti budeme dobré aj my, že?“

„Kto vám volal?“

„Neviem, kto to bol,“ odvetila mama. „Zrejme ten neokrôchaneček, čo tu sedel a nevedel ani ústa otvoriť, keď sme prišli. Pri tom musel vedieť, že som tvoja matka.“

Nestihla som to komentovať, lebo vošla sestrička.

„Á, dobrý deň, vy tu máte dnes rušno.“ Usmiala sa a skontrolovala infúziu. „Je všetko v poriadku?“ Asi ju prekvapilo ticho, ktoré v nemocničnej izbe zavládlo po jej príchode.

„Môžem hovoriť o svojej dcére s nejakým lekárom?“ spýtala sa prehnane milým hlasom mama.

„Iste, môžete ísť so mnou, odvediem vás za ošetrojúcou lekárkou.“

„A primár?“

„Primár uvidí vašu dcéru až ráno na vizite.“

„No dobre, ale budem radšej, keď bude jej ošetrojúcim lekárom primár.“

„Môžete byť pokojná, doktorka Nagyová je jedna z najlepších.“

„No, to nechajte na moje posúdenie.“

Obe vyšli na chodbu. Bea nestrácala čas, mobil si hodila do luxusnej kabelky a pristúpila k posteli.

„Čo si myslíš? Že sa teraz vrátiš k nám?“

„Prosím?“ Pozrela som na ňu udivene. Ani vo sne som neplánovala návrat domov. Dlhú som svoju sestru nevidela a takmer som zabudla na jej zákernosť.

„Myslíš si, že neviem, o čo ti ide?“

„O čom to hovoríš? Nejde mi o nič.“

„Ak si myslíš, že po tom, čo ten tvoj trapko otrčil kopytá, pôjdeš bývať k nám, tak na to zabudni. Machrovala si, že nás nepotrebuješ, že máš vlastný život, že si spokojná, tak snád' to nebudeš meniť.“

„Nemusiš sa báť.“ To, že spomenula Petra, ktorého ani nepoznala, ma zaskočilo. S toľkou nenávisťou o ňom nikdy nikto nehovoril. Ale Bea tak rozprávala o každom, kto mal tú česť dostať sa do jej úst.

„Myslíš, že tento tu sa o teba postará?“

„Chod' už, prosím ťa...“

Ona sa však na odchod ani náhodou nechystala. Zdrapila ma za ľavé zápästie a z celej sily doň zaryla prsty. Bolesť mi vystrelila až do pleca, skrútila som sa do neprirodzenej polohy a nechtiac som si pritom z druhej ruky vytrhla infúziu. Snažila som sa Beu odtláčiť, ale nemala som na to dost' síl. Uprene mi hľadela do očí a zvierala ruku, v ktorej mi pulzovala prenikavá bolesť.

„Toto bolo naposledy. Ty si príliš veľká nula na to, aby si ma odniekiaľ vyhánala. Zapamätaj si to!“ Škerila sa ako šialená. „Zariadim, aby si tu ostala čo najdlhšie, ty psychopatka. Rezať si žily, to už je len hrdinstvo! V živote si sa na nič nezmohla, len si na seba za každú cenu upozorňovala. Kedy konečne začneš fungovať ako normálny človek? Keď si chcela zomrieť, mala si to spraviť poriadne. Ale zjavne ani to nedokážeš. Dokážeš len robiť cirkus.“

„Prosím!“

Vtom sa vrátila mama aj s lekárkou, ktorá ma bola skontrolovať, keď som sa prebrala. Neviem, či ma niektorá z nich počula. Bea mi hneď pustila ruku.

„Ešteže ste tu, vytrhla si infúziu a chcela odísť. Mala som čo robiť, aby som ju zastavila.“

Jej lož vyslovená s chladnou tvárou mi vyrazila dych. Ne-

zmohla som sa na slovo, a tak som len mlčky uprela zaslzené oči na lekárku a mamu.

„Upokojte sa.“ Lekárka podišla ku mne a zazvonila na zvonček pri posteli. „Návštevu budeme musieť ukončiť. Teraz potrebuje oddychovať.“

„Samozrejme.“ Mama sa ku mne naklonila a dala mi bozk na líce. Žeby prejav citov? U nej niečo nevidané.

„Ved' my ešte prídeme,“ povedala Bea skôr mne než lekárke a ja som netúžila po ničom inom, len aby konečne odišli. A už sa nevracali.

„Čo sa tu stalo?“ spýtala sa ma doktorka po tom, ako sa za nimi zavreli dvere.

„Nič.“

„Som psychologička. Viem, keď niekto klame.“

„Gratulujem. To by som aj ja chcela vedieť.“

„Chcem vám pomôcť.“

„Dá sa zariadiť, aby tie dve za mnou nechodili?“

„Je to vaša najbližšia rodina. Naozaj to chcete?“

„Áno, prosím!“ Moja prosba bola naozaj zúfalá a úprimná.

A ona si to všimla.

„Potrebujem, aby ste spolupracovali. Ale dá sa to zariadiť.“

„Nemám prečo s vami spolupracovať. Nič sa nestalo. Nič som neurobila, a predsa tu musím byť.“

„Pozrite, ste tu preto, aby sme vám dali dokopy ruku. Neležíte na psychiatrii, ale na chirurgickom oddelení. Prejdete vyšetreniami, porozprávame sa. Ešte to s nami chvíľu vydržte.“ Keď ma pohľadkala po ruke, inštinktívne som ňou mykla. „Všetko bude v poriadku. Ak si neželáte návštevy, vybavím to.“ Vlúdne sa usmiala.

„Nie, návštevy môžu byť, len nech za mnou nechodí nikto z rodiny. Hocikoho iného rada uvidím, aj keď neviem, či niekto za mnou vôbec bude chcieť prísť,“ dodala som. A vtedy som si to znova uvedomila. Nemám nikoho.

„Nechcete sa o tom porozprávať?“

„Nie je o čom. Ale ďakujem, ste skvelá.“

„Čo vás trápi?“ Nedala sa odbiť.

„Naozaj nič.“ Opäť som sa presvedčivo usmiala.

„Už som vám povedala, že viem, keď niekto klame.“

Bože, prečo tu ešte stojíš? Chcem plakať, nech ide konečne preč. Mlčala som a hľadela von oknom na zamračenú oblohu.

„No nič, oddychujte. Ešte sa za vami zastavím.“ Lekárka počkala, kým mi sestrička nanovo zavedie infúziu, a dopísala čosi do papierov. Sestrička si to prečítala, prikývla, usmiala sa na mňa a spolu odišli. Konečne! Pokúsila som sa pohnúť ľavým zápästím, ale márne. Bolest' bola silnejšia. Konečne sa mi mohli slobodne kotúľať slzy po tvári. Po pár sekundách som sa vystrela na posteli a zápasila s hysterickým plačom. K nevlastnej sestre som cítila takú nenávisť, až som chvíľami mala výčitky svedomia. Najhorší pocit, ktorý mnou lomcoval, však bola beznádej. Nemala som silu s Beou bojovať. Nikdy som nad ňou totiž nemohla vyhrať. Nikdy. Vždy som skončila s náladou pod psa, zatiaľ čo ona dosiahla pravý opak. Stačilo zopár minút v jej blízkosti. Mama jej zakaždým chytila stranu. Neriskovala, že príde o dokonalú dcéru, po ktorej tak dlho túžila a ktorú našla, keď si vzala otca. Bea ju držala v hrsti ako vrabca a ona jej z nej poslušne zobala. Otec bol nestranný ako vždy. Nemal čas a podľa môjho skromného názoru ani záujem riešiť nejaké nepodstatné rodinné záležitosti. Žil vo svojom svete, v ktorom bola práca, priatelia a známi. S mamou udržiaval formálny vzťah. Netuším, prečo sa vlastne brali. Dlhو mi trvalo, kým som Beu dokázala nazývať svojou sestrou, tak ako si všetci želali. Navonok to vyzeralo, že sme veľká šťastná rodina. Ibaže ja som stále cítila, že do tejto dokonalej rodiny nepatrím. Bea mi neúnavne pripomínala, že som obyčajná nula, ktorá môže byť rada, že je tam, kde je. S mamou sa spriatelila, hneď ako zistila, že chce premeniť svoj život na americký sen a že spraví pre to všetko. Ja som bola pre ne jednoducho tá, ktorá je navyše.

///

Keď sa sestrička vrátila, pridala mi do infúzie niečo na upokojenie, čo sa prejavilo takmer okamžite. Pár minút po tom, ako odišla, ma premohla neuveriteľná únava. Zrazu som potrebovala spať. Čo najdlhšie. Spánok bol pre mňa únikom z tohto sveta.

///

„Dobré ráno, vizita!“ zobudila ma sestrička a zažala stropné svetlá. „Vy ste si ale krásne pospali, hneď sa cítite lepšie, všakže?“ Žmúrila som oči pred ostrým svetlom a snažila sa pochopiť, čo mi hovorí. Jej slová mi akosi nedochádzali – rozptyľovalo ma opatrné strihanie obväzu na zápästí. Ruka ma bolela. A bola citlivá na každý, i ten najjemnejší dotyk. Keď mi sestrička odkryla ranu, zhrozene pozrela na doktorku.

„Čo ste s tou rukou stvárali? Máte potrhané minimálne štyri stehy. Takto kamarátky nebudeme. Sestrička, nech pripraví sálu, dvojka je voľná, toto musíme vyčistiť a znova zašit'. Pripravte aj preloženie pacientky.“ Sestra prikývla.

„Aké preloženie?“ Prekvapene som na ňu pozrela.

„Ruku vám dáme do poriadku, ale nie sme schopní dozerat' na vás, aby ste nemarili našu prácu.“ Bola poriadne naštvaná.

„Ale ja som s tou rukou nič nerobila!“ Snažila som sa obhájiť, očividne však márne.

„To už posúdime my, zlatko.“ Slovo zlatko vyslovila tak falošne, že som sa neovládla a škaredo som na ňu zazrela.

Netrvalo dlho a sestrička ma odviedla na sálu, kde mi ruku lokálne umŕtvili a zašili. A tak som mohla ďakovať svojej sestre za to, že som sa omylom dostala na lôžkovú časť psychiatrického oddelenia fakultnej nemocnice. Kolotoč sa začal krútiť a ja s ním. Zrazu bol svet okolo mňa rozmazaný a celkom iný.

///

Všetci boli milí, ústretoví, chápvaví, ale večer do mňa natlačili lieky na spanie aj napriek môjmu nesúhlasu. Zrejme aby som nerobila problémy. Vždy som sa prebudila až ráno. Lieky proti bolesti kombinované s tabletkami na pokojný spánok ma úplne odrovnali, nemohla som jesť ani piť. Žalúdok sa mi stiahol na

sušenú slivku. Dokázal sa však scvrknúť až na veľkosť hrozienka, keď mi matka po ďalšej noci priniesla papier s rozhodnutím o mojej liečbe na klinike. Prebrali za mňa zodpovednosť, keďže som vraj nebezpečná pre seba aj pre svoje okolie.

„Čo je to? Permanentka na psychiatriu? V žiadnom prípade to nepodpíšem, nesúhlasím s tým. Pôjdem domov.“

„To nie je pozvánka, ale rozhodnutie,“ vyštekla Bea spoza matkinho chrbta.

„Neplet' sa do toho,“ zahriakla ju. „Je to pre tvoje dobro, moja.“

„Mami, nepreháňaj, ja nie som psychopatká. Len som sa nešťastnou náhodou zranila. A keby ma tuto Beuška celou silou nezdrapla za zápästie, tak ešte vždy ležím na chirurgii!“

„Zatíka, vidíš? Presne na to nás upozorňovali, že si vymyslí aj nemožné.“

Mama zdvihla ruku na znak, aby ďalej nepokračovala, že rozumie. „Idem sa porozprávať s lekárom.“

„Nie!“ Prepadla ma panika. „Nenechávaj ma tu s ňou, prosím ťa!“

„Hned' sa vrátim,“ dodala mama a vyšla z izby.

„Do bytu sa nevrátiš! Žiaden už totiž nemáš!“ škodoradostne mi oznámila Bea a pozrela von oknom.

„O čom to hovoríš?“

„Myslíš, že ti mama bude platiť byt, keď skysneš na psychiatrii? Už dávno máš zbalené. Všetky tvoje krámy sú u nás.“

Civela som na ňu ako obarená. „Ako ste mohli?“

„Čo myslíš?“ Opäť sa zatvárila víťazoslávne.

„Odstáňovať ma. Z môjho bytu... z nášho bytu... Na to nemáte právo!“ Nevládala som kričať. Môj svet sa práve roztrieštil na milión kúskov.

„Bože, ty si fakt naivná. Tvoj byt? Nemáš ani na poriadne jedlo, nieto ešte na byt a nájomné. A keď sa majiteľ dozvedel, čo všetko si tam stvárila, ulávil sa mu, že sme ťa odstáňovali.“

Mimovoľne som sa roztriasla a do očí sa mi nahrnuli slzy.

V tej chvíli mi pravá ruka zovretá v päst' vystrelila priamo k Beinej tvári. Kvôli silným liekom som sa však neudržala na nohách, moja päst' ju minula a zosypala som sa na zem. Zacítila som pod sebou studenú dlážku a rozplakala som sa od zúfalstva.

„No krása... Najvyšší čas zavolať pomoc. Nech len pekne vidia, kam patríš,“ povedala a zúrivo stlačila zvonček pri posteli.

2

Zbalila som si všetky veci a tašku položila vedľa tej, ktorú mi v nemocnici nechala mama. Vraj je v nej všetko, čo budem potrebovať. Už som sa nesnažila obhájiť. Už som sa nebránila a nikoho nepresviedčala, že nie som taká, za akú ma pokladajú. Nemala som sa kam vrátiť. Náš milovaný byt už patril niekomu inému. V našej posteli spí niekto iný, v našej kuchyni možno niekto varí pudinky svojim deťom. Kde sú však naše veci? Naše fotky? Oblúbené filmy na dévedeckách? Magnetky, ktoré som mala na chladničke? Nebolo fér, že som sa nemohla pobaliť a prestať sama. Že môj život riadili tie dve. A otec? Ten poznal len ich verziu zaručene pravdivého príbehu, tak to celé financoval. Samozrejme, pre moje dobro. Nikdy som jeho peniaze nezneužívala, vždy som bola samostatná. Myslím, že si to na mne vážil.

Sedela som na posteli a čakala na prevoz. Ruku som už mala ako-tak v poriadku – pred pár hodinami mi zo závästia vybrali stehy. Po chvíli vošiel do izby starší pán, zdvihol tašky a povzbudzujúco sa na mňa usmial.

„Tak poďme.“

Automaticky som mu vrátila úsmev, vlastne som iba zdvihla kútiky úst. Za ten čas, čo som bola v nemocnici, som sa naučila predstierať, že som v pohode, a zaberalo to. Aspoň sa nikto viac nevypytoval. Aj tento milý pánko to vzal ako môj súhlas. Posluš-